

i det hele taget, thi hvad der det ene Aar betragtes som Luksus, betragtes det andet Aar ikke som Luksus. Nu kan det siges med en vis Ret, at Spiritus er Luksus; jeg er dog ikke sikker paa, at det ikke vilde være heldigt, hvis man, som antydet i Betænkningen fra Højres Side, kunde komme dertil, at de allerbilligste Landvine kunde blive indførte her i Landet. Jeg tror, at hvis man for Eksempel drak Landvin i Stedet for Øl, vilde det maaske ikke være saa galt. Men hvis man betragter Spiritusskatten som Luksusskat, forekommer det mig, at var der noget-steds, hvor man burde have stigende Skala, saa var det her. Er der noget, som maa siges at være udemokratisk, er det dog det, at den fineste og dyreste Champagne og den allerusleste Drik skulle beskattes lige meget.

Men ser man paa Spiritusskatten som en prohibitiv eller moralsk Skat, saa er det blevet sagt mange Gange her, at vi skulle ikke rette Moralen i Landet ved Hjælp af Skattelove. Det er jo heller ikke Tilfældet med denne Lov, at man søger at gøre den til en moralsk Lov. Man ønsker, at Befolkningen skal blive ved at drikke fremdeles. Hvis Befolkningen ikke drak, kom disse Penge ikke ind, og saa blev der ingen Kompensation for Toldloven. Nej! Man ønsker tværtimod, at det samme Forbrug skal blive ved. Ja, man ser maaske endogsaa gerne, at Forbruget af Spirituosa stiger. Det synes jeg, er det allermost forkastelige at give den Slags Afgifter, der ere saaledes, at Staten faar Penge i Kassen derved og har Interesse i, at Drikkeriet vedbliver. Det var det samme, der var Tilfældet i sin Tid, da Lovforslaget om Vestindien blev vedtaget. Da vilde vi ogsaa kun skride til en Afgift af Rom, der skulde være lille til at begynde med, men saa stige efterhaanden, for at Befolkningen kunde vænne sig til en større Afgift; saa haabede man, at Befolkningen ikke lagde af at drikke, men vilde blive ved at drikke. Da stemte min daværende Meningsfælle i den vestindiske Kommission og jeg mod denne Spiritusafgift; vi erklærede, at skulde vi have en Spiritusafgift, kunde vi eventuelt gaa med til en noget højere; og jeg ønsker ogsaa at sige her, ikke paa mit Partis Vegne, thi jeg har ikke konfereret med det paa dette Punkt, men for mit eget Vedkommende, at jeg kunde til Nød tænke mig at paalægge en Spiritusafgift, der var saa høj, at den virkede som en prohibitiv Afgift, saa kunde der være nogen Mening i det, naar man ser

hen til de Ulykker, Spiritusen frembringer. Men en Spiritusafgift af den Art, at Staten spekulerer i, at Befolkningen skal blive ved at drikke, for at der skal komme Penge i Statskassen, det forekommer mig at være en ganske umoralsk Afgift.

Saa er der en Grund til, som gør, at jeg og mine Meningsfæller daarligt kunne stemme for dette Lovforslag, det er den, at som Lovforslaget foreligger, ligger der en ganske umaadelig Beskyttelse for Spiritusfabrikanterne deri. Det er for Tiden og vedbliver at være en af de bedste Bestillinger i Danmark at være Spiritusfabrikant. Jeg synes ikke, at Staten ved en Lov burde lægge en saa stor Beskyttelse herpaa, som der ligger i dette Lovforslag. Jeg synes ikke, det kan være i Statskassens Interesse, at det er et saa lønnende Erhverv at være Spiritusfabrikant. Derfor vil jeg anbefale mine Meningsfæller at indtage det Standpunkt at sige: „Stemmer ikke“ ved dette Lovforslag.

Lange: Da jeg i Gaar Formiddags havde overset det Ændringsforslag, der var stillet af Finansministeren til § 10, skal jeg erkende, at det kom for mig som et Lyn fra en klar Himmel, idet jeg mener, at denne Ændring er i den Grad uretfærdig, at vi ikke kunne være bekendt at vedtage den her i Tinget. Derigennem træffes mange ikke alene Vinhandlere, men Købmænd og Restauratører, som i Kraft af den Lære, at disse Drikkevarer forædles ved at ligge i længere Tid, have haft liggende adskillige Hundrede Flasker af Whisky, Rom, Cognac osv., Likører og svensk Banco. Hvis disse Varer nu, hvad der vel er Lovforslagets Mening, skulle efterfortoldes til Trods for, at de have ligget paa vedkommendes Lager eller hos vedkommende Privatmand i flere Aar, uden at der har været Tale om Spekulation fra vedkommende Mænds Side, maa jeg hævde, at jeg anser det for en Uretfærdighed i allerhøjeste Grad, og jeg mener, at man i hvert Fald i Stedet for at fremsætte et Ændringsforslag af denne Art, paa et langt tidligere Stadium burde have fremsat det som Lovens Mening, at der ikke kunde være Tale om at indføre Spirituosa fra Frilager til egne Lagere, uden at man maatte være forberedt paa at faa en Efterfortoldning. Hvis det var sket, kunde man maaske have sagt, at det var ukorrekt, men det var i alt Fald noget, som enhver kunde vogte sig for. I dette Tilfælde paaføres der de vedkommende, jeg vil ikke sige økonomisk Ruin, men et Tab,